

[J. Oskar Andersen.]

stiller Forslag om, bliver gennemført med meget ringe Majoritet i dette høje Ting.

Der har været talt adskilligt om, hvad der har været Aarsagen til, at det har slaaet fejl med denne Dobbeltsceneordning, som man jo med god Grund saa hen til som noget, der vilde skaffe Teatret baade bedre økonomiske Kaar og først og fremmest bedre kunstneriske Kaar, idet det kongelige Teaters Kunstnere jo stadig har sagt: Naar vi kun har een Scene, er det i Virkeligheden umuligt at bruge de Kræfter, vi har til vor Disposition; overhovedet at udfolde den Virksomhed for de tre Kunststarters Vedkommende, som man vilde være i Stand til, hvis man havde to Scener. Jeg maa i Mod sætning til min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Bindselev sige, at det forekommer mig, at man har givet Teatret, om ikke en fair trial, saa dog to Sæsoner, hvor det har kunnet arrangere sig med Dobbeltscenen for Øje, og i alt Fald en Sæson, hvor Teatret var fuldt færdigt og det hele tilrettelagt, hvor det kunde udfolde sig som Dobbeltscene, og saa forekommer det mig ikke, at man kan sige, at Ordningen er uprøvet, og jeg tror desværre ikke, at der vil komme bedre Resultat ud af en Fortsættelse med de to Scener, for en af Hovedgrundene til, at det er slaaet fejl, er, at man fik *denne* nye Scene.

Jeg sagde det meget bestemt, den Gang man under Venstreministeriet forelagde Byggeplanerne for denne Scene med den Arkitekt, som der var Tale om. Det Projekt blev den Gang undersøgt meget nøje, og det viste sig, at der var mange Ting at indvende imod det. Men det gik her, som det jo desværre saa ofte gaar i vore Dage, at Arkitekten var ganske uimodtagelig for Ræson og lavede det, som han selv vilde. Dertil kom, at der bag det stod en Undervisningsminister, som var, om jeg saa maa sige, svag og ganske ligegyldig. Gang paa Gang henvendte jeg mig den Gang til Hr. Byskov og sagde til ham, at det var hans Pligt som Undervisningsminister at gribe ind, da disse Planer absolut ikke opfyldte de Ønsker, det kongelige Teater i en Række Aar havde næret, men dertil svarede han kun: Det er ikke mig, der bygger. Det er med andre Ord Ministeriet for offentlige Arbejder, paa hvem dette Ansvar ligger, paa det ærede Medlem af Landstinget Hr. Stensballe, der som Minister har gennemført dette. Naar det har slaaet fejl med Dobbeltscenen, er den første og væsentligste Grund den, at man ikke har kunnet blive af med Hr.

Holger Jacobsen som Arkitekt, at Hr. Stensballe absolut vilde gennemføre den Plan. Jeg stillede Forslag om, at man i det mindste skulde have en Konkurrence, men alt blev afvist. Overhovedet ved jeg ikke, at jeg i noget Rigsdagsudvalg er blevet behandlet paa den Maade, som jeg dér blev behandlet fra den Side, som havde Magten og vilde gennemføre det paa den Maade. Det er altsaa den første Grund til, at det er slaaet fejl.

Den anden Grund er, at det Kontroludvalg, som blev nedsat, da man gennemførte Loven om Dobbeltscenedrift, ikke fik nogen effektiv Myndighed. Det var mig umuligt at faa det sat igennem. I Virkeligheden er der ikke kommet noget ud af dette Kontroludvalgs Arbejde, det hele har været illusorisk. Der har været arbejdet nok fra dette Udvalgs Side, men Teaterledelsen var jo ikke pligtig at tage noget som helst Hensyn til os. I og for sig skulde Kritikken efter Loven først komme Aaret efter, men da Aaret var gaaet, var Udvalget allerede opløst, saaledes at man kan sige, at det har ført en temmelig pauver Tilværelse. Jeg mener, at det er den anden Grund til, at Ordningen er slaaet fejl, og jeg vil inderligt haabe, at det Kontroludvalg, der nu bliver nedsat, faar en saadan Myndighed, at det virkelig kan gribe ind, hvis det viser sig, at man fra Teatrets Side optræder paa en ganske ødsel eller daarlig Maade.

Den tredie Hovedårsag til, at Dobbeltsceneordningen slog fejl, er — dér maa jeg give flere af de ærede Medlemmer Ret — den Ledelse, der har været. Det er ganske klart, at skulde det gaa, maatte der ske betydelige Nedskæringer af Personalets Lønninger, men først og fremmest af de fabelagtige Summer, der er anvendt til Udstyr, og der maatte lægges en ganske anden Vægt paa Repertoiret. Det har været den stadige Tale her fra Rigsdagen, at naar man ofrede disse Penge paa det kongelige Teater, var det ud fra den Forudsætning, at det kongelige Teater var en Kulturværdi, og at det kongelige Teater, som der staar i Loven, var forpligtet til at føre et bestemt Repertoire frem, først og fremmest altsaa et klassisk og et dansk Repertoire. Men efterhaanden er jo en Mængde af vore danske Klassikere skudt ganske i Baggrunden, bl. a. fordi det, som man siger, falder de nuværende Kunstnere saa svært at fremsige Vers, men jeg mener, at hvis Kunstnerne ikke er i Stand til det, maa de sætte sig ned og lære det. Det er ganske klart, at vi kan ikke holde et kongeligt Teater oppe med de